

ตอนที่ 3

การดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าเพื่อการเฟื่องฟูใหม่

ข้อพระคัมภีร์: ลวต.1:3, 9; 6:8-13; ยช.21:15-17; 1ยช.3:14; 5:1; 2:6; 4:17; ฆต.6:2-3; รม.8:2

I. ความปรารถนาแห่งพระทัยของพระเจ้าคือการที่ “ความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซู” (อฟ.4:21) ซึ่งก็คือสภาพการณ์ที่แท้จริงในการดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าของพระเยซูที่ได้บันทึกไว้ในกิตติคุณสี่เล่มนั้น จะถูกกระทำซ้ำอยู่ในอวัยวะมากมายในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณแห่งความเที่ยงแท้ เพื่อจะกลายเป็นความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ ซึ่งก็คือจุดสุดท้ายสุดในแผนการบริหารของพระเจ้า เพื่อการเฟื่องฟูใหม่ (ข้อ 20-24):

1. กิตติคุณสี่เล่มแสดงให้เห็นถึงแบบอย่างของการดำเนินชีวิตที่พระเจ้าทรงปรารถนา ซึ่งก็คือแม่แบบของการดำเนินชีวิตที่สามารถทำให้พระเจ้าอิม่หน้าและทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จเป็นจริง; พระเยซูทรงดำเนินชีวิตที่กระทำทุกสิ่งในพระเจ้า, ร่วมกับพระเจ้า และเพื่อพระเจ้า; พระเจ้าทรงอยู่ในการดำเนินชีวิตของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงเป็นหนึ่งกับพระเจ้า; นี่ก็คือความหมายของ “ความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซู”; การเรียนรู้ถึงพระคริสต์ตามความเที่ยงแท้ที่มีอยู่ในพระเยซูก็คือการถูกถอดแบบตามแบบอย่างของพระคริสต์ ซึ่งก็คือการถอดแบบตามพระฉายาของพระคริสต์ — รม.8:28-29; อฟ.4:20-21.
2. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำลังสำเร็จเราให้เป็นมโนษย์พระเจ้าที่ดำเนินชีวิตออกซึ่งชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์โดยการปฏิสนธมโนษย์ธรรมชาติของเรา ตามแม่แบบของพระคริสต์ผู้เป็นมโนษย์พระเจ้าคนแรก — มธ.11:29ก; 17:5ข; 1ปต.2:21:
  - (1) ในการดำเนินชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงตั้งแบบอย่างดังที่ได้เปิดเผยไว้ในหนังสือกิตติคุณสี่เล่ม; จากนั้นพระองค์ถูกตรึงตายและฟื้นขึ้นกลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตจึงทำให้พระองค์สามารถเสด็จเข้าสู่รามมาเป็นชีวิตของเราได้; การที่เราจะเรียนรู้จากพระองค์ตามแบบอย่างของพระองค์นั้น เราไม่อาจเรียนรู้โดยชีวิตธรรมชาติของเราได้ แต่โดยพระองค์ผู้เป็นชีวิตของเราในการเป็นขึ้น — 1กธ.15:45ข; กช.3:4.
  - (2) การดำเนินชีวิตคริสเตียนของเราคือการดำเนินชีวิตที่อยู่ในพระคริสต์และก็คือการดำเนินชีวิตของพระคริสต์ที่อยู่ในเราด้วย; เราอยู่ในพระคริสต์ผู้เป็นแม่แบบ และพระองค์ก็ทรงอยู่ในเรามาเป็นชีวิตของเรา; เช่นนี้เองเราจึงได้เรียนรู้ถึงพระคริสต์ตามความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซู; ความเที่ยงแท้ก็คือความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ — 1กธ.1:30; 2กธ.5:17; 12:2ก; กช.1:27; ต.2:20; รม.8:10.
3. เมื่อเรารักองค์พระผู้เป็นเจ้า, ติดต่อกับพระองค์ และอธิษฐานต่อพระองค์ เราก็จะดำเนินชีวิตพระองค์อย่างอัตโนมัติตามแม่แบบ, รูปแบบ, แบบอย่างที่ได้บรรยายไว้ในหนังสือกิตติคุณ; เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงถูกขึ้นรูป ถูกถอดแบบตามฉายาของแม่แบบนี้ — นี่ก็คือความหมายของการเรียนรู้ถึงพระคริสต์ — มธ.11:29; รม.8:29.
4. เมื่อเราดำเนินชีวิตอยู่ในวิญญาณที่ผสมกลมกลืน เราก็กำลังเรียนรู้ถึงพระคริสต์ตามความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูโดยพระวิญญาณแห่งความเที่ยงแท้; เราเรียนรู้จากพระองค์ผู้เป็นแม่แบบของเรา เพื่อชีวิตประวัติของพระองค์จะกลายเป็นประวัติศาสตร์ของเรา; การดำเนินชีวิตแห่งพระกายของพระคริสต์ในฐานะคนใหม่ควรจะเป็นเหมือนกับการดำเนินชีวิตของพระเยซูที่ได้เปิดเผยไว้ในกิตติคุณสี่เล่มทุกประการ — ฆต.6:17-18; รม.1:1, 9; อฟ.4:20-24; ฟป.2:5; มธ.11:29; 1ปต.2:21.
5. พระประสงค์ของพระเจ้าในการใช้องค์พระเยซูเจ้ามาเป็นมโนษย์นั้นก็เพื่อให้พระองค์ดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าโดยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์; เมื่อเรากินพระองค์ เราก็มีชีวิตเป็นอยู่เพราะพระองค์ เพื่อกลายเป็นมโนษย์แห่งจักรวาลที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเหมือนกันกับพระองค์ทุกประการ — มโนษย์ที่ดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าโดยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ — พท.3:22-24, 55-56; วว.2:4, 7; ยช.6:57, 63; ยรม.15:16; อฟ.6:17-18; บพล.119:15.

II. การดำเนินชีวิตหนึ่งเดียวซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าคือการดำเนินชีวิตที่เป็นการชำระการดำเนินชีวิตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก; นี่คือการดำเนินชีวิตที่มีประสบการณ์ต่างๆ ต่อพระคริสต์ในประสบการณ์ของพระองค์ในฐานะเครื่องบูชาเผา — ลวต.1:9; ยช.8:29; 2กธ.5:9:

1. เครื่องบูชาเผาเป็นแบบเล็งถึงพระคริสต์ในการที่พระองค์มีชีวิตเป็นอยู่เพื่อพระเจ้าและเพื่อความอิม่หน้าของพระเจ้าอย่างเด็ดขาด; เครื่องบูชาเผายังเป็นแบบเล็งถึงพระคริสต์ในการที่พระองค์ทรงเป็นชีวิตซึ่งทำให้พลไพร่ของพระเจ้าสามารถมีการดำเนินชีวิตเช่นนี้ด้วย — ลวต.1:3; อถ.28:2-3; ยช.5:30; 6:38; 8:29; ฮธ.10:5-10.

2. ศัพท์ภาษาฮีบร่าที่แปลว่า “เครื่องบูชาเผา” หมายถึง สิ่งที่ลอยขึ้นไป; สิ่งที่ลอยขึ้นไปนี้ชี้ถึงพระคริสต์ (ลวต.1:3, 10, 14); สิ่งเดียวที่สามารถลอยจากแผ่นดินโลกขึ้นไปหาพระเจ้าได้ก็คือการดำเนินชีวิตของพระคริสต์ เพราะพระองค์เป็นเพียงผู้เดียวที่ดำเนินชีวิตที่เด็ดขาดเพื่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง (ยฮ.6:38).
3. เครื่องบูชาเผาเป็น “กลิ่นหอมซึ่งเป็นที่พอพระทัยของพระยะโฮวา” (ลวต.1:9); ศัพท์ในภาษาฮีบร่าแปลว่า “กลิ่นหอมซึ่งเป็นที่พอพระทัย” ถ้าแปลตามตรงก็คือ “กลิ่นแห่งการพักสงบหรือความอึดทน”; กลิ่นหอมซึ่งเป็นที่พอพระทัยเป็นกลิ่นที่นำความอึดทน, สันติสุข และการพักสงบมาให้พระเจ้า; กลิ่นหอมซึ่งเป็นที่พอพระทัยนี้ก็คือการรับสุขสำหรับพระเจ้า.
4. ชีวิตของพระคริสต์ที่อยู่ภายในเราคือความเที่ยงแท้ของเครื่องบูชาเผา — นี่คือนิยามแห่งการเชื่อฟัง, ชีวิตแห่งการมอบน้อม และชีวิตแห่งการพึ่งพิงพระเจ้าโดยสิ้นเชิงตามหลักการของต้นไม้แห่งชีวิต — ฟป.2:8; ยฮ.5:19, 30; ฮธ.5:8; 10:7:
  - (1) **การที่มนุษย์กระทำการโดยลำพังและเป็นเอกเทศจากพระเจ้าและอยู่ภายนอกพระเจ้านั้นคือความบาป; พระเจ้าทรงต้องการให้เรากระทำการตามการชี้แนะของพระองค์ในทุกสิ่ง — บพส.40:7-8; 1ยฮ.3:4.**
  - (2) **“ผู้ใดมิได้รับอนุญาตของพระเจ้าเหมือนอย่างเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าไปไม่ได้เลย” (ลก.18:17); พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ตลอดเวลา เพราะพระองค์ทรงต้องการให้เราพึ่งพิงพระองค์ตลอดเวลา; ความมั่นใจในตัวเองคือศัตรูของการพึ่งพิงพระเจ้า**
5. เราได้เข้าสนิทกับพระคริสต์ และพระองค์กับเราก็เป็นหนึ่งเดียวกัน โดยการวางมือบนพระคริสต์ในฐานะเครื่องบูชาเผาผ่านการอธิษฐานที่ถูกต้อง; ขณะที่พระคริสต์ทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในเรา พระองค์ก็จะนำการดำเนินชีวิตบนแผ่นดินโลกของพระองค์มาชำระรอยในตัวเรา ซึ่งก็คือการดำเนินชีวิตแห่งเครื่องบูชาเผา — ลวต.1:4; 1กธ.6:17; ฮต.2:20.
6. ในข้าสนิทและการประสานสนิทเช่นนี้ พระองค์จึงทรงแบกรับความอ่อนแอ, ข้อบกพร่อง และความผิดพลาดทั้งหมดของเรา — 2กธ.5:21; ฮต.2:20ก
7. เราต้องยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเผาผลาญเรา เพื่อเราจะเป็นเครื่องบูชาเผาที่ถวายเสมอไป มาเผาผลาญผู้อื่นและถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้า เพื่อจะกลายเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่สำหรับการสำแดงของพระเจ้า — บพส.20:3; ลวต.1:16; 6:8-13; 1กธ.3:12ก; วว.3:12; 21:2, 10-11, 18-21:
  - (1) มูลเถ้าเป็นเครื่องหมายถึงถึงพระคริสต์ที่ถูกทำให้ลดลงจนไม่เหลืออะไรเลย; ในเมื่อเราเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ผู้ทรงถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้า เราเองก็ต้องถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้าเช่นกัน คือไม่เหลืออะไรเลย กลายเป็นศูนย์ — มก.9:12; ยฮย.53:3; 1กธ.1:28; 2กธ.12:11.
  - (2) เรายิ่งประสานสนิทกับพระคริสต์ในการตายของพระองค์ เราก็จะยิ่งตระหนักว่าเราได้กลายเป็นกองมูลเถ้าไปเสียแล้ว; เมื่อเรากลายเป็นมูลเถ้า เราก็จะไม่เป็นผู้ที่อยู่ฝ่ายธรรมชาติอีกต่อไป; แต่เราจะเป็นผู้ที่ถูกตรึงตาย, ถูกสิ้นสุด และถูกเผา — ฮต.2:20ก.
8. การนำมูลเถ้าไปไว้ที่ด้านตะวันออกของแท่นบูชา ซึ่งเป็นด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้นนั้นเป็นการโยนไปถึงการเป็นขึ้น — ลวต.1:16; ยฮ.11:25; ฟป.3:10-11; 2กธ.1:9:
  - (1) สำหรับพระคริสต์ผู้เป็นเครื่องบูชาเผานั้น มูลเถ้าไม่ใช่จุดสิ้นสุด แต่เป็นจุดเริ่มต้น; มูลเถ้าหมายความว่าพระคริสต์ได้ถูกประหารให้ตายแล้ว แต่ทิศตะวันออกเป็นเครื่องหมายถึงถึงการเป็นขึ้น — มก.9:31.
  - (2) เรายิ่งถูกทำให้ลดลงเป็นมูลเถ้าในพระคริสต์ เราก็จะยิ่งถูกวางไว้ทางทิศตะวันออก และทางทิศตะวันออกนี้ เราก็มั่นใจได้ว่าจะมีดวงอาทิตย์ขึ้น และเราจะมีประสบการณ์ต่อรุ่งอรุณแห่งการเป็นขึ้น — ฟป.3:10-11.
9. ในที่สุดมูลเถ้าก็จะกลายเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ — วว.3:12; 21:2, 10-11:
  - (1) การตายของพระคริสต์นำเราไปถึงจุดสิ้นสุด ทำให้เราลดลงเป็นมูลเถ้า และในการเป็นขึ้น มูลเถ้าจะกลายเป็นวัสดุที่ล้ำค่าสำหรับการก่อสร้างของพระเจ้า — 1กธ.3:9ข, 12ก.
  - (2) เมื่อเราถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้า เราก็จะถูกนำเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าตรีเอกภาพ เพื่อกลายเป็นวัสดุที่ล้ำค่าสำหรับการก่อสร้างกรุงเยรูซาเล็มใหม่ — รม.12:1-2; 2กธ.3:18; วว.21:18-21.

III. ในการทำให้การปฏิบัติแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงนั้น องค์พระเยซูเจ้าในฐานะที่เป็นความเที่ยงแท้ของเครื่องบูชาเผาเนื้อนั้น ไม่ทรงกระทำสิ่งใดที่มาจากพระองค์เอง (ยช.5:19), พระองค์ไม่ทรงทำการงานของพระองค์เอง (4:34; 17:4), พระองค์ไม่ตรัสถ้อยคำของพระองค์เอง (14:10, 24), พระองค์ไม่ทรงกระทำสิ่งใดตามความประสงค์ของพระองค์เอง (5:30) และพระองค์ไม่ทรงเสาะหาสง่าราศีของพระองค์เอง (7:18); พระองค์ไม่เคยถูกทำให้ผิดหวังเพราะมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้พระองค์อึดมหน้า (ยชย.42:4; 50:4-5; 53:2ก; เทียบ ยช.4:13-14; 6:15; มก.9:7-8):

1. การดำเนินชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการทำงานของพระองค์, การเคลื่อนไหวของพระองค์ และการปฏิบัติของพระองค์; การงานของพระองค์ก็คือการดำเนินชีวิตของพระองค์ และการเคลื่อนไหวของพระองค์ก็คือตัวของพระองค์; สำหรับพระองค์แล้วไม่มีความแตกต่างระหว่างการดำเนินชีวิต, การงาน, การเคลื่อนไหว และการปฏิบัติของพระองค์; องค์พระเยซูเจ้าทรงดำเนินชีวิตออกซึ่งการปฏิบัติของพระองค์ — เทียบ ลก.22:26-27; ยช.10:10ข; 1กธ.15:45ข; 1ยช.5:16ก; 2กธ.3:6; ฟป.1:25.
2. องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นมนุษย์แห่งการอธิษฐาน; พระองค์มักจะขึ้นไปบนภูเขาหรือปลีกตัวไปยังสถานที่ส่วนตัวเพื่อจะอธิษฐาน — มธ.14:23; มก.1:35; ลก.5:16; 6:12; 9:28.
3. หลังจากการอัศจรรย์แห่งการเลี้ยงคนห้าพันคน พระองค์ทรงเร่งเหล่าสาวกให้ไปจากพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงมีเวลาอธิษฐานตามลำพังต่อพระบิดาได้มากขึ้น — มธ.14:22-23:
  - (1) เมื่อยืนอยู่ในฐานะของมนุษย์ (4:4) กษัตริย์ฝ่ายสวรรค์ผู้เป็นพระบุตรที่รักของพระบิดา (3:17) ย่อมจำเป็นต้องอธิษฐานตามลำพังต่อพระบิดาของพระองค์ผู้สถิตอยู่ในสวรรค์ทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงเป็นหนึ่งกับพระบิดาและมีพระบิดาสถิตอยู่กับพระองค์ในทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำบนแผ่นดินโลกเพื่อการก่อตั้งอาณาจักรแห่งสวรรค์ทั้งหลาย.
  - (2) พระองค์ไม่ทรงกระทำเช่นนี้ในป่าสังัด แต่ทรงกระทำเช่นนี้บนภูเขาโดยละไปจากคนทั้งปวง รวมถึงเหล่าสาวกของพระองค์ด้วย เพื่อพระองค์จะได้ติดต่อกับพระบิดาตามลำพัง.
  - (3) เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นมนุษย์แห่งการอธิษฐานผู้เป็นหนึ่งกับพระเจ้า พระองค์จึงไม่เคยอยู่โดดเดี่ยว เพราะพระบิดาทรงอยู่กับพระองค์เสมอ; พระองค์ทรงเห็นพระพักตร์ของพระบิดาอยู่ตลอดเวลา — ยช.5:19; 16:32; บพส.16:7-8; เทียบ 27:8.

IV. เมื่อเราอาศัยอยู่ในความรักซึ่งก็คือตัวของพระเจ้าเอง ความรักจึงได้ “ถูกกระทำให้สำเร็จโดยเรา เพื่อเราจะได้มีใจกล้าในวันพิพากษานั้น เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราอยู่ในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น” (1ยช.4:17); พระคริสตในในฐานะความเที่ยงแท้ของเครื่องบูชาเผาเนื้อทรงดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้ด้วยชีวิตของพระเจ้าผู้เป็นความรัก และบัดนี้พระองค์ทรงเป็นชีวิตของเรา เพื่อเราจะดำเนินชีวิตแห่งความรักอย่างเดียวกันบนโลกนี้ และเป็นเหมือนกับพระองค์ (3:14; 5:1; 2:6):

1. กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในวิญญาณของเราคือกฎบัญญัติของพระคริสต์ซึ่งเป็นกฎแห่งความรัก (รม.8:2; ขต.6:2); กฎแห่งความรักต้องถูกแปรสภาพให้เป็นแก่นสารโดยกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตเพื่อให้เราสามารถแบกภาระซึ่งกันและกัน; แต่ถ้าเราเต็มด้วยความเยอหยิ่ง เราก็จะไม่สามารถแบกภาระของผู้อื่นได้ เพราะเราหลอกลวงตัวเองโดยคิดว่าเราเป็นอะไร ทั้งๆที่เราไม่ได้เป็นอะไรเลย (ข้อ 3).
2. เมื่อกฎแห่งความรักถูกกระตุ้นให้เกิดประสิทธิภาพอยู่ภายในเรา เราก็จะเป็นผู้เลี้ยงที่มีใจที่รักและให้อภัยของพระเจ้าพระบิดาและวิญญาณที่เลี้ยงดูและเสาะหาของพระคริสต์พระผู้ช่วยของเราโดยอัตโนมัติอย่างเป็นปกติวิสัย — ยช.21:15-17; ลก.15:3-7.
3. เมื่อกฎแห่งความรักถูกกระตุ้นให้เกิดประสิทธิภาพอยู่ภายในเรา การตรากตรำในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นการตรากตรำแห่งความรัก (1กธ.15:58; 1ธซ.1:3) ซึ่งในการตรากตรำแห่งความรักนี้ เราได้ “ช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ” (กจ.20:35) และ “ชูก้ำลึงคนที่อ่อนก้ำลึง” (1ธซ.5:14); “คนที่อ่อนก้ำลึง” ซึ่งถึงผู้ที่อ่อนแอโดยทั่วไป ซึ่งอาจจะอ่อนแอในวิญญาณ, จิต, หรือร่างกาย, หรืออาจอ่อนแอในความเชื่อ (รม.14:1; 15:1).
4. หลังจากที่ยิ่งใหญ่ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้น พระองค์ทรงเลี้ยงดูบุตรและมอบหมายให้เขาบ่อนเลี้ยงลูกแกะของพระองค์และเลี้ยงดูแกะของพระองค์; นี่คือการนำการปฏิบัติของอัครทูตมาผสมรวมกันกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ เพื่อดูแลฝูงแกะของพระเจ้า ซึ่งก็คือคริสตจักร ผลลัพธ์ก็จะนำมาซึ่งการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์ สำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่

เพื่อให้แผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ — ยฮ.21:15-17.